

Η Εκκλησία ως αγάπη και ευθύνη. Η παντοδυναμία και η αγαθότητα του Θεού δεν εκδηλώνονται ισοπεδωτικά.

/ [Πεμπτούσία](#)

Στην Αγία Γραφή δεν υπάρχει ο όρος «πρόβλημα», ο οποίος άλλωστε υπεμφαίνει καθ' εαυτόν κάποια αμφιβολία ή κάποια ολιγοπιστία. Αυτό, που σήμερα εννοούμε με τη λέξη «Πρόβλημα», στην Καινή Διαθήκη επισημαίνεται με τη λέξη «χρεία», ανάγκη.

Η δικαιοσύνη στους κόλπους της νέας κοινωνίας, της εν Χριστώ κοινωνίας, της αδελφοποιημένης κοινωνίας, δεν επέρχεται με απρόσωπη ισότητα, αλλά με βάσι την ισότητα της χρείας. Ανάλογη, δηλαδή, με τις ανάγκες εκάστου είναι η

προσφερομένη αγάπη της Εκκλησίας. Απολαμβάνει κάθε μέλος της κοινωνίας «καθότι αν τις χρείαν έχει» (Πραξ. 2,45. 4,35).

Η παντοδυναμία και η αγαθότητα του Θεού επίσης δεν εκδηλώνονται ισοπεδωτικά, διανέμοντας τα ίδια ποσοτικώς και ποιοτικώς αγαθά ή επιλύοντας κατά πανομοιότυπο τρόπο όλα τα προβλήματα όλων των ανθρώπων. Εκδηλώνονται «προσωπικά», αφού κάθε άνθρωπος είναι ξεχωριστό πρόσωπο με ξεχωριστές ανάγκες. Γνωρίζει ο παντογνώστης Θεός όχι μόνο, ότι «ο κόσμος έχει σήμερα δυσκολίες», αλλά και ότι καθένας έχει τη δική του ανάγκη, της στιγμής την ανάγκη, του συγκεκριμένου χώρου και χρόνου την ανάγκη. «Οίδε γαρ ο πατήρ ημών ο ουράνιος, ότι χρήζομεν τούτων απάντων» (Λουκ. 12,30).

Δεν κλείνει ο Θεός τα μάτια Του μπροστά στα ανθρώπινα δράματα και στις ανθρώπινες ανάγκες. Σπεύδει και «τους χρείαν έχοντας θεραπείας ίαται» (Λουκ. 9,11).

Το έργο αυτό του Θεού της «χρείας» συνεχίζει η Εκκλησία, που είναι το σώμα του Χριστού. Άλλωστε η Εκκλησία, είναι το «πρόβλημα» του Θεανθρώπου Ιησού. Προβάλλει, δηλαδή, στον κόσμο το σαρκωμένο Υιό του Θεού, την ευδοκία του Πατρός, το Σωτήρα και Λυτρωτή Ιησού. Αν ο Χριστός είναι «πρόσλημμα» και «πρόβλημα», αφού προσέλαβε τον άνθρωπο (Ρωμ. 15,7) και προέβαλε το Θεό Πατέρα (Ιωαν. 17,6), και η Εκκλησία είναι «πρόβλημα» και «πρόσλημμα».

- Πρόβλημα, διότι προβάλλει, κηρύττει, το Θεό της αγάπης σ' όλο τον κόσμο.
- Πρόσλημμα, διότι προσλαμβάνει τους ανθρώπους με τις ασθένειες, τις αδυναμίες, τις ανάγκες τους και προσφέρει την ανάλογη πάντοτε ίασι, λύσι, αγάπη (Ρωμ. 14,1. 15,7).

Τα κοινωνικά προβλήματα αποτελούν αντικείμενο της ποιμαντικής μέριμνας της Εκκλησίας. Και οι ανάγκες των ανθρώπων είναι ποικίλες, υλικές και πνευματικές, προσωπικές και ομαδικές, μορφωτικές και λυτρωτικές. Η Εκκλησία είναι κοινωνία και με την οργανική θεανθρώπινη σημασία, αλλά και με την αγαπητική διάστασι.

Κατά τον απόστολο Παύλο:

- Η ανάγκη του ενός είναι και ανάγκη των άλλων, «ταίς χρείαις των αγίων κοινωνούντες» (Ρωμ. 12,12).
- Ο πόνος του ενός είναι και πόνος των άλλων, αφού «είτε πάσχει εν μέλος συμπάσχει πάντα τα μέλη» (Α' Κορ. 12,26).
- Το βάρος του ενός (και η εξάρτησις, θα λέγαμε) είναι και βάρος των άλλων, αφού οφείλουμε «τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν και μη εαυτοίς αρέσκειν» (Ρωμ. 15,1) και «αλλήλων τα βάρη» να βαστάζουμε (Γαλ. 6,2).

- Το κλάμα του ενός ή η χαρά του είναι και δικό μας κλάμα ή χαρά, αφού οφείλουμε «κλαίειν μετά κλαιόντων και χαίρειν μετά χαιρόντων» (Ρωμ. 12,15).

Μ' αυτή την έννοια η Εκκλησία είναι κοινωνική. Και παραγγέλλει σ' όλους ο απόστολος Παύλος, και μάλιστα σε όσους έχουν δυνατότητα ξεχωριστή, «πλούτον», είτε υλικό είτε πνευματικό, να λειτουργούν κοινωνικά (Α' Τιμ. 6,18).

«Ξέρεις τι θα πη αγάπη;»,
Αρχιμανδρίτου Δανηίλ Γ. Αεράκη

Πηγή: askitikon.eu